

ಭಾರೀ ಶ್ರೀಮಂತರೆಂದೇ ಅರ್ಥ. ಉಪ್ಪಿಟ್ಟು ಶೀರಾದೊಂದಿಗೆ ಬಾಳೆಹೆನ್ನು, ಬಾದಾಮಿ ಹಾಲು ಕೊಟ್ಟರೆ ಹುಡುಗಿ ಮನೆತನದವರು ಪಟ್ಟೆಲರು ಅಥವಾ ದೊಡ್ಡ ಜಮೀನ್ನಾರರಾಗಿಬೇಕು ಎಂಬ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರ. ಅದರೆ ಈಗ ಉಪ್ಪಿಟ್ಟು ಕೊಟ್ಟರೆ, ಅಯ್ಯೋ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ‘ಎಮ್ಮೆ ಮನ ಉಪ್ಪಿಟ್ಟು—ಕೇಂರಿಬಾತ್ತಾ’ ತಿಂದೆ ಎಂದು ಹುಡುಗನನ್ನು ಭೇಡಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಉಪ್ಪಿಟ್ಟು ಸಂಗಿತಕ್ಕೆ ತಳಕು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿರುವ ಪರಿ ಗೊತ್ತೇ? ಒಂದು ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಸಂಗಿತ ವಿಮರ್ಶಕರು ಏರಡು ಮೂರು ಗಂಭೇಯಲ್ಲಿ 10–15 ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಹಾಡಿ ಮುಗಿಸುವ ಕನಾಟಕ ಸಂಗಿತ ಕಲಾವಿದರನ್ನು ‘ಉಪ್ಪಿಟ್ಟು ಕಲಾವಿದರು’

ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರಂತೆ. ಕೆಲವೇ ನಿಮಿಷಗಳ ಆಲಾಪನೆ, ಕೆಲವು ನಿಮಿಷಗಳ ಸ್ವರ ಪ್ರಸ್ತಾರ ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ಮುಖಾಂತರ ಒಂದು ಸಂಗಿತ ಕಫೀರಿಯನ್ನು ಲಗುಬಗೆಯಿಂದ ಮುಗಿಸುವ ಕಲಾವಿದರ ಮನೋ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ವಿಮರ್ಶಕರು ಹೀಗೆ ಕರೆದಿದ್ದಿರು.

ನಾವು ಸಣ್ಣವರಿದ್ದಾಗ ಎಲೆಮೆಂಟರಿ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಉಪ್ಪಿಟ್ಟು ಸಿಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅದು ಗೋಧಿಕದಿ ಉಪ್ಪಿಟ್ಟು. ಸಮೃದ್ಧವಾಗಿ ತರಕಾರಿ, ಆರ್ಯಾಖಾಡಿ ಉಪ್ಪಿಟ್ಟು ನಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟೆ ಗಟ್ಟೆ ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಹೊಟ್ಟೆ ಬಿರಿಯೆ ತಿಂದ ನಮಗೆ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಮೊದಲ ಕ್ಲ್ಯಾಸಿನ ರೇಖಾಗಳೆತ ಅರ್ಥವಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಸರಳರೇಖೆ ವಕ್ತವಾಗಿಯೂ, ಚೌಕ-

ವೃತ್ತವಾಗಿಯೂ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿತ್ತು! ಪೇಥಾಗೊರಸನ ಪ್ರಮೇಯ ಅಪ್ಪನಾಕೆಗೂ ಅರ್ಥವಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಎಮ್ಮೇ ಬಾರಿ ತೂಕದಿಸುತ್ತಿದ್ದ ನನ್ನನ್ನು ಅಧ್ಯಾಪಕರು ಬೆಂಚನ ಮೇಲೆ ನೀಲ್ಮಿದಿದೆ. ‘ಸಮಾ ಉಪ್ಪಿಟ್ಟು ತಿಂದು ಕುಂಭಕರ್ಣನ ಹಾಗೆ ಮಲಗುವುದಕ್ಕೆ ನಾಚಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ ನಿನಗೆ’ ಎಂದು ಬ್ಯಾಯಿತ್ತಿದ್ದರು. ನಮ್ಮ ನಿದ್ರೆಯ ಮೂಲ ಪತ್ತೆಹಚ್ಚಿದ ಅವರು ‘ಉಪ್ಪಿಟ್ಟು ತಿಂದು ಮಲಗುವವರು ಕುಂಭಕರ್ಣನ ಸಂಕರಿಯವರು. ಉಪ್ಪಿಟ್ಟು ಗೋವಿಂದ, ಗಣತ್ವಾ ಗೋವಿಂದ’ ಎಂದು ಹಾಸ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ವಿಚಾರವಾದಿ ಎಚ್. ನರಸಿಂಹಯ್ಯನವರು ಚೂಡ ತಮ್ಮ ಜೀವಮಾನ ಪೂರ್ತಿ ಉಪ್ಪಿಟ್ಟನ್ನೇ ನೆಚ್ಚೆಹೊಂದಿದ್ದರು. ವಿದೇಶದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಅವರಿಗೆ ದಿನದ ಮೂರು ಹೊತ್ತು ಅದೇ ಆಹಾರವಾಗಿತ್ತತೆ. ವರ್ವಗಟ್ಟಲ್ ಸತತವಾಗಿ ಉಪ್ಪಿಟ್ಟನ್ನೇ ತಿಂದ ವಿಶ್ವದಾಖಿಲೆ ಅವರದು.

ಆಗ ಮನೆಮಂದಿಗೆಲ್ಲಾ ಅಜ್ಞ ಶೈಲ್ಕ ಹೇಳಿಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದರಲ್ಲಿ ‘ಉತ್ತಿಮ್ಮೋತ್ತಿಷ್ಟ ಗೋವಿಂದ ಎನ್ನುವ ಶೈಲ್ಕತ್ವಾ ಇತ್ತು. ನಮಗೆ ಆ ಕವ್ವದ ಶಬ್ದ ಹೇಳಲು ಬರದೇ ಹೇಗೇಗೋ ಉಪ್ಪಿಟ್ಟಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಕೊನಗೆ ‘ಉಪ್ಪಿಟ್ಟೇ ಉಪ್ಪಿಟ್ಟು ಗೋವಿಂದ’ ಎಂದು ತೇಲಿಸಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ತಿನ್ನುವುದು ಬಿಟ್ಟರೆ ಬೇರೆ ಚಿಂತನೆಗಳೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ನಮಗೆ ಉಪ್ಪಿಟ್ಟೇ ದೇವರು, ಅದೇ ಪ್ರಪಂಚ.

ಅದರೆ ಉಪ್ಪಿಟ್ಟು ಒಂದು ಬಾರಿ ನನ್ನನ್ನೇ ಗೋವಿಂದಾ ಎನಿಸುವ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ತಂಡಿಟ್ಟಿತ್ತು. ಉದ್ದೇಶ ನಿಮಿತ್ತ ದೇಹಲಿಗೆ ಹೊಗಿದ್ದಾಗ ಗೆಳೆಯನೊಬ್ಬು ‘ಬೆಂಕಿನ ತಿಂದಿಗೆ ಮನಗೆ ಬಾ’ ಎಂದು ಬಲವಂತ ಮಾಡಿದ. ದೇಹಲಿಯಲ್ಲಿ ಇಧ್ವಮ್ಮ ದಿನ ರೋಟಿ-ಪರಾತ ತಿಂದು ನಾಲಗೆ ಕೆಟ್ಟಹೋಗಿತ್ತು. ‘ನಿನಗೆ ಇಪ್ಪವಾದ ಉಪ್ಪಿಟ್ಟನ್ನೇ ಮಾಡಿಸುತ್ತೇನೆ’ ಎಂದು ಗೆಳೆಯ ಹೇಳಿದಾಗ ಹೋಗದೇ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವೇ?

ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಉತ್ತರ ಭಾರತಿಯಳು. ಪಾಪ ಆಪ್ಪೇ ಅಡುಗೆ ಕಲಿತ್ತಿದ್ದ ಆಕೆ ತರಕಾರಿ ಉಪ್ಪಿಟ್ಟನ್ನೇನೂ ಮಾಡಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅದರೆ ಸರಿಯಾಗಿ ರವೆ ಹುರಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ನೀರು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಧೇಚ್ ಪೇಸ್ಟ್‌ನಂತಹೆಯ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ನಾಲ್ಕೆ ದು ಚಮಚ ತಿಂದೆ ಅಪ್ಪೇ ಆಮೇಲೆ ಜವ್ಯಯ್ಯ ಎಂದರೂ ತಿನ್ನಲಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ‘ರುಚಿ ಹೋಗಿದೆ’ ಎಂದು ಗೆಳೆಯ ಹೇಳಿದಾಗ, ‘ತಂಬಾ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ’ ಎಂದು ಬಾಯಿಪಚಾರಕ್ಕೆ ಹೇಳಿದೆ. ಅದೇ ದೊಡ್ಡ ತಪ್ಪಾಗಿ ಹೊಂತ್ಯು. ಬಿಲವಳಿದಿಂದ ಮತ್ತಮ್ಮ ಬಿಡಿಸಿದ. ಹಾಗೂ ಹೀಗೂ ಉಪ್ಪಿಟ್ಟನ್ನು ಮುಗಿಸಿ ರೂಮಿಗೆ ಮರಳಿದೆ.

ಉಪ್ಪಿಟ್ಟು ನನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿರಲಾರದೆ ಸಂಪರ್ವಕ್ಕೆ ಇಳಿಯಿತು. ಸಂಚೆಯಾಗುವವ್ಯಾರಲ್ಲಿ ವದ್ದೇಳಿಲಾಗದ ಪರಿಷ್ಕಿತಿ. ಅಂದಿನಿಂದ ಗೊತ್ತಿರುವ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ಉಪ್ಪಿಟ್ಟನ ಶ್ವೇತಾರ, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇಡ್ಡಿಗೇ ಶರಣಿ...

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ: feedback@sudha.co.in